

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **M. D.**
P.
zastoupená advokátkou Mgr. Dagmar Rezkovou Dřimalovou
sídlem Muchova 9/223, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 4. 2016, č. j. MPSV-2016/76158-911

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně, advokátce Mgr. Dagmar Rezkové Dřimalové, se přiznává odměna za zastupování ve výši 3.146,- Kč, která jí bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:**I.****Základ sporu**

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí. Tím bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu (dále také jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 18. 1. 2016 č.j. 2492/2016/AAE, kterým nebyla žalobkyni přiznána dávka pomoci v hmotné nouzi – příspěvek na živobytí.

II.**Obsah žaloby, jejího doplnění a vyjádření žalovaného**

2. Žalobkyně nesouhlasí se závěry správních orgánů obou stupňů.
3. Žalobkyně předně namítá, že měla být posouzena její hmotná nouze nikoliv dle § 2 odst. 2 písm. a) zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi“), ale ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 písm. b) ve spojení s ustanovením § 3 odst. 1 písm. a) bod 1 a 2 stejného zákona.
4. Dle názoru žalobkyně je ze spisové dokumentace zřejmé, že celkové odůvodněné náklady na bydlení žalobkyně ve smyslu ustanovení § 34 zákona o pomoci v hmotné nouzi v rozhodném období, tj. v období měsíců září až listopadu 2015 dosahovaly v měsíci září 2015 částky ve výši 20.426,- Kč., v měsíci říjnu 2015 částky ve výši 16.729,- Kč a v měsíci listopadu 2015 částky ve výši 16.729,- Kč. Jediným příjmem žalobkyně ve výše uvedeném rozhodném období byl starobní důchod v částce 12.355,- Kč měsíčně. Příjem společně posuzované osoby, tj. zletilého syna žalobkyně P. D., činil v měsíci září 2015 částku ve výši 12.928,- Kč, v měsíci říjnu 2015 částku ve výši 15.775,- Kč a v měsíci listopadu 2015 částku ve výši 21.629,- Kč. Žalobkyně uvádí, že při součtu shora uvedených částek, tj. starobního důchodu a příjmu společně posuzované osoby, je zřejmé, že odůvodněné náklady na bydlení žalobkyně jsou ve výši, která přesahuje částku příjmu žalobkyně a společně posuzované osoby, které tak nepostačují ani na úhradu měsíčních nákladů spojených s bydlením žalobkyně a společně posuzované osoby, přičemž po zaplacení všech dalších měsíčních povinných plateb pak již žalobkyně nemá potřebné finanční prostředky na zajištění jídla, doplatek na potřebné léky ani na další nezbytné a životně důležité věci denní potřeby zabezpečující její základní životní potřeby.
5. Dle názoru žalobkyně není zřejmé z rozhodnutí obou správních orgánů, na základě jakých skutečností nebyla považována za osobu v hmotné nouzi podle § 2 odst. 2 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi.
6. Žalobkyně současně namítá, že jí žalovaný nesprávně započítal do částky živobytí existenční minimum namísto minima životního. Dle žalobkyně měla být primární složka částky živobytí nikoliv 2.200,- Kč, ale 3.140,- Kč.
7. V další žalobní námitce zpochybňuje žalobkyně závěr správních orgánů týkající se nevyužití možnosti prodat popř. pronajmout chatu a zahradu, které vlastní v obci V. Správní orgány se dle jejího mínění nesprávně domnívají, že by zmíněný nemovitý majetek

mohla využít ke zvýšení svého osobního příjmu a dodává, že zahradu využívá k pěstování plodů a bylin, jež přispívají alespoň k částečnému potlačování jejich zdravotních problémů. Požadavek na využití majetku proto žalobkyně považuje za nereálný a nesplnitelný. Z rozhodnutí není dle žalobkyně patrné, zda by prodej nebo jiné využití jejího majetku byly úměrné zisku z něho plynoucímu. Žalobkyně zároveň upozorňuje, že dle § 11 odst. 6 zákona o pomoci v hmotné nouzi se možnost využití nemovitého majetku posuzuje až po uplynutí 3 měsíců, za které byla vyplacena dávka, přičemž jí v roce 2015 nebyla na dávkách pomoci v hmotné nouzi vyplacena ani koruna.

8. Dle názoru žalobkyně měl být v kontextu výše uvedeného žalobkyni přiznán příspěvek na živobytí na základě jí podané žádosti ze dne 22. 12. 2015.
9. Žalobkyně navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal žalobkyni náhradu nákladů řízení.
10. Žalovaný ve svém vyjádření se vyjádřil k námitkám žalobkyně uvedeným v její žalobě, přičemž mimo jiné konstatoval, že žádost žalobkyně o příspěvek na živobytí byla zamítnuta, neboť příjem společně posuzovaných osob dle § 9 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi převyšuje částku živobytí společně posuzovaných osob. Podle žalovaného náklady na bydlení lze v řízení o příspěvku na živobytí zohlednit ve smyslu § 9 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi v maximální možné výši 35 % z příjmů společně posuzovaných osob, nikoli ve výši skutečných úhrad.
11. K námitce žalobkyně, že její hmotná nouze měla být posouzena ve smyslu ustanovení § 2 odst. 2 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi, žalovaný uvedl, že nárok na příspěvek na živobytí dle ust. § 21 odst. 1 zákona o hmotné nouzi je vázán na osobu v hmotné nouzi dle § 2 odst. 2 písm. a), nikoli písm. b) a na výši příjmů společně posuzovaných osob.
12. Žalobkyni podle žalovaného nelze považovat za osobu ohroženou újmou na zdraví ve smyslu ust. § 2 odst. 3 zákona o hmotné nouzi, ve spojení s ust. § 37 písm. a) téhož zákona, neboť příjem žalobkyně (starobní důchod ve výši 12.355 Kč) převyšuje částku existenčního minima ve výši 2.200 Kč. Žalovaný rovněž uvedl, že v daném případě by nebyly podmínky nároku na příspěvek na živobytí splněny ani při stanovení maximálně možné výše částky živobytí společně posuzovaných osob (7.060 Kč = životní minimum žalobkyně 3.140 Kč + dieta žalobkyně 1.090 Kč + životní minimum společně posuzovaná osoba 2.830 Kč), neboť příjem dle § 9 odst. 2 zákona o hmotné nouzi ve výši 10.905 Kč převyšuje také tuto částku živobytí.
13. Ohledně majetku žalovaný uvedl, že nemovitý majetek žalobkyně je toliko rekreační nemovitostí, přičemž ust. § 11 odst. 4 zákona o hmotné nouzi stanoví, že u rekreační nemovitosti se prodej nebo jiné využití majetku (např. pronájem) nevyžaduje. Žalobkyně nevyužívá předmětnou nemovitost k přiměřenému trvalému bydlení, za tímto účelem využívá nájemní byt na adrese trvalého bydliště. Ocenění nemovitého majetku žalobkyně podle zákona č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku, by bylo podle žalovaného nadbytečné a nehospodárné, neboť je nepochybné, že se jedná o majetek, jehož využití by bylo úměrné zisku z něj plynoucímu (zahrada je poměrně rozlehklá a sama žalobkyně ještě v řízení o nároku na příspěvek na živobytí za měsíc únor 2015 odhadovala její hodnotu na téměř 30.000 Kč.). Podle žalovaného dle ust. § 15 odst. 2 zákona o hmotné nouzi se zkoumá majetek, kterého lze využít pro zvýšení příjmu dlouhodobě, ale také krátkodobě k překlenutí přechodného stavu hmotné nouze.

14. Žalovaný má za to, že v případě žalobkyně byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neboť bylo prokazatelně zjištěno, že příjmy společně posuzovaných osob ve výši dle ust. § 9 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi převyšují částku živobytí posuzovaných osob stanovenou dle § 24 cit. zákona.
15. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

III.

Obsah správního spisu

16. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 22. 12. 2015 podala žalobkyně žádost o příspěvek na živobytí. Jako společně posuzovanou osobu žalobkyně uvedla svého syna P. D., který s žalobkyní bydlí ve společné domácnosti. Správní orgán prvního stupně žádost žalobkyně zamítl rozhodnutím ze dne 18. 1. 2016. Dle závěrů správního orgánu prvního stupně převyšuje příjem společně posuzovaných osob (10.905,14 Kč) částku živobytí společně posuzovaných osob (6.590 Kč), a proto žalobkyně nesplňuje podmínky nároku na příspěvek na živobytí. Žalobkyně podala proti uvedenému rozhodnutí odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a potvrdil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

IV.

Právní posouzení

17. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.) a vycházel při tom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Na základě prokázaného skutkového stavu dospěl soud k níže popsaným právním závěrům.
19. Příspěvek na živobytí představuje dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi jednu z dávek systému pomoci v hmotné nouzi.
20. Podle § 21 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi nárok na příspěvek na živobytí má osoba v hmotné nouzi podle § 2 odst. 2 písm. a), jestliže její příjem a příjem společně posuzovaných osob (§ 9 odst. 2) nedosahuje částky živobytí posuzovaných osob.
21. Podle § 2 odst. 2 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi se osoba nachází v hmotné nouzi, jestliže její příjem po odečtení přiměřených nákladů na bydlení nedosahuje částky živobytí, přičemž si nemůže tento příjem zvýšit vzhledem ke svému věku, zdravotnímu stavu nebo z jiných vážných důvodů vlastním přičiněním a zabezpečení jejích základních životních podmínek je tak vážně ohroženo.
22. Podle § 9 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi, se příjmem osoby pro účely příspěvku na živobytí rozumí příjem podle odst. 1 snížený o přiměřené náklady na bydlení; za přiměřené náklady na bydlení se pro účely tohoto zákona považují odůvodněné náklady na bydlení, nejvýše však v hlavním městě Praze do výše 35 % z příjmu osoby.
23. Vzorec pro výpočet příjmu osoby pro účely příspěvku na živobytí je následující: (příjem osoby dle § 9 odst. 1) - (příjem osoby dle § 9 odst. 1 x 0,35) = příjem osoby pro účely příspěvku na živobytí.

24. V první řadě soud uvádí, že správní orgány správně aplikovaly § 2 odst. 2 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi a nikoliv § 2 odst. 2 písm. b) stejného zákona. Soud považuje za vhodné uvést, že v ustanovení § 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi je uvedeno více definic osob, které se pro účely tohoto zákona nacházejí v hmotné nouzi. Jednotlivé definice se však vztahují k různým typům dávek pomoci v hmotné nouzi vymezeným v tomto zákoně. Pro přiznání nároku na příspěvek na živobytí je podle § 21 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi rozhodná pouze definice uvedená v § 2 odst. 2 písm. a), podle které má nárok na příspěvek na živobytí „osoba v hmotné nouzi podle § 2 odst. 2 písm. a), jestliže její příjem a příjem společně posuzovaných osob (§ 9 odst. 2) nedosahuje částky živobytí posuzovaných osob.“ Definice uvedená v § 2 odst. 2 písm. b) zákona o pomoci v hmotné nouzi se vztahuje pouze k doplatku na bydlení podle § 33 odst. 1 tohoto zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2012, č. j. 4 Ads 82/2012 - 26). Naopak definice obsažená v § 2 odst. 3 zákona o pomoci v hmotné nouzi je pak výslovnou podmínkou pro vznik nároku na dávku mimořádné okamžité pomoci podle § 36 a § 37 zákona (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2013, č. j. 6 Ads 138/2012 - 19, a ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20).
25. V řízení o nároku žalobkyně na příspěvek na živobytí vycházely správní orgány správně ze skutečnosti, že příjem žalobkyně a společně posuzované osoby byl dle § 9 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi 16.777 Kč. Rozhodným obdobím, z něhož správní orgány v posuzované věci vycházely, byly s ohledem na datum podání žádosti (22. 12. 2015) a § 10 odst. 2 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi měsíce září – listopad 2015.
26. K částce 16.777 Kč dospěl správní orgán následovně: Žalobkyně pobírala starobní důchod ve výši 12.355 Kč měsíčně. Společně posuzovaná osoba, syn žalobkyně, měl za měsíc září 2015 dohromady příjem 4.348 Kč, za měsíc říjen 8.415 Kč, za měsíc listopad 16.779 Kč. Dle § 9 odst. 1 písm. c) zákona o pomoci v hmotné nouzi se starobní důchod započítává ve výši 80 % a dle § 9 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi se příjem ze závislé činnosti započítává ve výši 70 %. Starobní důchod žalobkyně se proto započítal ve výši 9.884 Kč a celkový příjem společně posuzované osoby za měsíc září 2015 v částce 3.043,60 Kč, za měsíc říjen 2015 v částce 5.890,50 Kč a za měsíc listopad 2015 v částce 11.745,30 Kč. Celkový příjem společně posuzovaných osob zaokrouhlený na celé koruny v rozhodném období činil 50.331 Kč, tedy průměrný měsíční příjem činil 16.777 Kč.
27. V projednávaném případě představuje příjem žalobkyně a společně posuzované osoby (jejího syna) pro účely příspěvku na živobytí částku 10. 905 Kč. Ta byla vypočtena jako výše uvedený příjem (16.777 Kč) snížený o přiměřené náklady na bydlení. Za přiměřené náklady na bydlení se považují odůvodněné náklady na bydlení (§ 34), v hlavním městě Praze nejvýše do výše 35 % příjmu osoby nebo společně posuzovaných osob. Jelikož byly odůvodněné náklady na bydlení vyšší než částka odpovídající 35 % z příjmu společně posuzovaných osob (jen nájem činil 12.141,82 Kč), správní orgán odečetl přiměřené náklady v maximální výši dle § 9 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi. Převáděno do řeči čísel vychází příjem žalobkyně a společně posuzované osoby ze vzorce $16.777 - (16.777 \times 0,35) = 10.905$ Kč
28. Částka živobytí byla v případě žalobkyně vypočtena dle § 24 odst. 1 písm. c) zákona o pomoci v hmotné nouzi ve znění účinném do 18. 9. 2016, a proto vychází z částky existenčního minima (2.200 Kč). Žalobkyně v této souvislosti namítá, že při výpočtu částky živobytí mělo být s ohledem na § 5 odst. 2 zákona č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu (dále jen „zákon o životním a existenčním minimu“) přihlédnuto jako

k základu částky živobytí k životnímu minimu, a nikoliv existenčnímu. Již Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 26. 11. 2008, č. j. 6 Ads 98/2008 - 53, shledal, že: „*úpravu v § 5 odst. 2 zákona o životním a existenčním minimu (tj. zákaz užití existenčního minima u vyjmenovaných skupin osob) nelze chápat ve vztahu k zákonu o pomoci v hmotné nouzi jako zákaz zákonodárci užít tyto hranice pro účely zákonné úpravy pomoci v hmotné nouzi. Vztah těchto dvou zákonů je vztahem nezávislým, nejsou ve vztahu speciality ani jinak obvykle chápaných možností vztahu dvou předpisů stejné právní síly (např. lex posterior, lex specialis apod.).*“ Tento závěr plně dopadá také na posuzovaný případ. Při stanovení částky živobytí společně posuzovaných osob tak správní orgány správně postupovaly podle § 24 odst. 1 písm. c) zákona o pomoci v hmotné nouzi, který jako částku živobytí stanoví minimum existenční.

29. V souladu s výše uvedeným ustanovením došlo zároveň v případě žalobkyně ke dvojímu zvýšení základní částky a to konkrétně o částku 470 Kč dle § 27 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi, neboť nebylo zjištěno, že by žalobkyně měla jakékoliv nároky či pohledávky, které by mohla využít ke zvýšení příjmů. Dále byla částka živobytí žalobkyně navýšena dle § 29 stejného zákona, jelikož bylo prokázáno, že zdravotní stav žalobkyně vyžaduje zvýšené náklady na dietní stravování při osteoporóze. K částce živobytí proto byla v souladu s § 1 odst. 1 písm. g) vyhlášky č. 389/2011 Sb. připočtena částka 1.090,- Kč odpovídající dietě při osteoporóze.
30. Částka živobytí společně posuzované osoby byla stanovena ve výši 2.830 Kč (součet existenčního minima ve výši 2200 Kč, částky 315 Kč dle § 26 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi a částky 315 Kč dle § 27 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi). Spolu s osobou společně posuzovanou byla žalobkyni stanovena částka živobytí ve výši 6.590,- Kč, s čímž se soud s ohledem na podklady shromážděné ve správním spise ztotožňuje.
31. Správní orgán nenavýšil žalobkyni částku živobytí o částku dle § 26 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi, neboť zjistil, že žalobkyně vlastní nemovitý majetek, který lze využít ke zvýšení příjmů a který žalobkyně ke zvýšení příjmů nevyužívá. V případě žalobkyně bylo zjištěno, že vlastní pozemek o výměře 41 m² (zastavěná plocha a nádvoří), jehož součástí je jiná stavba č.p. 181, a dále pozemek o výměře 1.938 m² (zahrada), pozemky se nacházejí v okrese K. H., kat. úz. V., obec V., část obce V. Správní orgán prvního stupně odhadl minimální cenu zahrady na 58.140 Kč. Žalobkyně namítala, že danou zahradu nelze prodat, neboť ji užívá ke své obživě a plody a byliny z ní získané využívá v rámci svého dietního stravování. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí předložil přezkoumatelné závěry, na jejich základě shledal, proč nepovažuje nemovitost žalobkyně za majetek, jehož prodej nebo jiné využití by bylo neúměrné zisku z něj plynoucímu. Stejně tak dovodil, že běžné využívání zahrady, tj. pěstování a požívání jejích plodů, nelze mít za důvod, pro který by nebylo možno po žalobkyni prodej nebo jiné využití nemovitosti spravedlivě požadovat. S těmito závěry soud souhlasí.
32. Nadto soud dodává, že i po případném zvýšení částky živobytí o polovinu částky rozdílu mezi životním minimem osoby a existenčním minimem podle uvedeného ustanovení, tj. o 470 Kč, by však v posuzovaném případě byla částka živobytí společně posuzovaných osob (6.590 + 470 = 7.060 Kč) nižší než jejich příjmy (10.905 Kč). Nárok na příspěvek na živobytí by tak žalobkyni ani po zvýšení částky živobytí podle § 26 odst. 1 zákona o pomoci v hmotné nouzi nevznikl. V postupu správních orgánů tak v tomto ohledu nelze

spatřovat vadu, která by mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí ve věci samé.

33. Důvodná není ani žalobní námitka nesprávně započtených nákladů bydlení. Pro účely příspěvku na živobytí počítá zákon o pomoci v hmotné nouzi s tzv. přiměřenými náklady na bydlení, které představují maximálně 35 % průměrného měsíčního příjmu. Přiměřené náklady na bydlení (viz § 9 odst. 2 zákona o pomoci v hmotné nouzi) a odůvodněné náklady na bydlení (viz § 34 zákona o pomoci v hmotné nouzi) jsou dva rozdílné pojmy dle zákona pomoci v hmotné nouzi a nelze je tudíž zaměňovat, jak žalobkyně činila, když namítala, že náklady na bydlení kalkulované žalovaným pokryjí stěží čtvrtinu nákladů jejího nájemního bydlení.
34. S ohledem na vše výše uvedené je zřejmé, že žalobkyně nesplňuje ve smyslu § 21 odst. 1 zákona č. 111/2006 Sb. podmínky nároku na příspěvek na živobytí, neboť není osobou v hmotné nouzi, protože její příjem převyšuje částku živobytí.

V.

Závěr a náklady řízení

35. Soud v daném případě neshledal, že by došlo k pochybení, a proto žalobu jako nedůvodnou zamítl podle 78 odst. 7 s. ř. s.
36. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch, proto jí náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému nenáleží podle zákona.
37. Ustanovené právní zástupkyni se přiznává odměna za zastupování, která sestává z odměny za 2 úkony právní služby po 1.000,- Kč [§ 9 odst. 2 ve spojení s § 7 bod 3 a § 11 odst. 1 písm. b), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif; tj. převzetí, zastoupení, je-li klientovi zástupce nebo obhájce ustanoven soudem a podání ve věci samé] a z náhrady hotových výdajů ve výši 300,- Kč za každý provedený úkon ve smyslu § 13 odst. 3 cit. vyhlášky. Právní zástupkyně je plátcem DPH, a proto se částka zvyšuje 21 %, tj. o příslušnou sazbu zmíněné daně. Celkem tedy náleží ustanovené zástupkyni žalobkyně odměna ve výši 3.146,- Kč, která jí bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat

označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. října 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně